

царскитѣ виши и ниши неотговорни органи, трѣбвало да понася още и налаганитѣ му постоянно тежки тегоби и данъци, които то никога не могло да изплати. За положението на раята Раковски ни дава потресни примѣри.⁴ Между другото той казва: „Правителството отоманско наложе даноци чрезвычайни и извънредни на бѣдни българи. Силомъ бѣхж унуждени за да многочислени войски припитавжтъ безъ ниеднж заплатж. Притомъ съмнища арнаути и азиатски неуредени войски, като гладни мечки разярени, разпрѣскахж ся по всея България, аки би съ българомъ ратъ имѣли. Грабяхж, разорявахж незащитима българска села. Осквернихж бракове, безчестихж дѣвици, проливахж неповиннж християнскж кръвъ“.⁵ И това е ставало по воля и предъ очи на турскитѣ властици въ цѣлата страна.⁶

Но обиранъ е билъ народътъ и отъ фанариотитѣ и чорбаджиитѣ. Типъ на последнитѣ сж били еленскитѣ, наречени отъ Раковски „панове“, които си подѣляли колибарскитѣ жилци по 100 — 300 или 600 домородства съ име: рая хаджи Николова, хаджи Юрданова, хаджи Христова. „Злобни чорбаджии, пише той, има доста по бѣдна България, кои от-